

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Пресуда Европског суда за људска права по представци број 33888/05 – Поповић против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ МИЛИЦА ПОПОВИЋ против СРБИЈЕ
(Представка број 33888/05)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

24. новембар 2009. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Поповић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

Françoise Tulkens, *председник,*

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *судије,*

и Sally Dollé, *секретар Одељења,*

после већања на затвореној седници одржаној 3. новембра 2009. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 33888/05), коју је Суду поднела против Државне Заједнице Србија и Црна Гора према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: “Конвенција”) држављанка Србије, гђа Милица Поповић (у даљем тексту: “Подноситељка представке”), дана 12. септембра 2005. године.

2. Од 3. јуна 2006. године, после Декларације о независности Црне Горе,

Србија је искључива страна уговорница у поступцима пред Судом.

3. Подносиатељку представке заступао је г. С. Стојановић, адвокат из Београда. Владу Србије (у даљем тексту: “Влада”) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

4. Дана 13. јула 2006. године Председник Другог одељења је одлучио да Владу обавести о представци. Примењујући члан 29. став 3. Конвенције, решио је, такође, да се основаност представке разматра истовремено када и допуштеност.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Други општински суд у Београду је 23. октобра 1984. године донео пресуду у којој је, између осталог, наведено да је подносиатеља представке власница 36% стана и гараже у Београду. За преосталих 64% је утврђено да је имовина Д. С., бившег партнера подносиатеље представке. Ова пресуда је постала правоснажна 25. јуна 1985. године.

6. У посебном поступку, Четврти општински суд у Београду је 30. марта 1987. године пресудио да је физичка подела наведене непокретности немогућа, да уместо тога треба одржати јавну продају, и да средства од продаје треба на одговарајући начин поделити између бивших партнера.

7. Ова одлука је постала правоснажна 16. новембра 1987. године.

8. Четврти општински суд у Београду (у даљем тексту: „извршни суд“) је 18. маја 1990. године усвојио предлог подносиатеље представке и наложио извршење горе наведене одлуке од 30. марта 1987. године.

9. На рочишту одржаном 2. септембра 1996. године подносиатеља представке је понудила да откупи 64% предметног стана у власништву Д. С. и тако постане његов искључиви власник. Извршни суд је истог дана прихватио ову понуду, досудио непокретност подносиатељки представке у утврдио цену од 25.126,22 динара. Д. С. је касније уложио жалбу против ове одлуке.

10. После враћања предмета нижем суду, Окружни суд је 26. априла 2002. године потврдио одлуку извршног суда и она је тиме постала правоснажна.

11. Врховни суд је 3. марта усвојио захтев за заштиту законитости који је лично поднео Републички јавни тужилац. Он је укинуо одлуке нижих судова и вратио предмет извршном суду на поновно разматрање. Испоставило се да је одлука Врховног суда уручена подносиатељки представке до 12. јануара 2005. године.

12. После њиховог разлаза 1978. године, Д. С. је у потпуности задржао у власништву предметни стан, при чему изгледа да му подносиатеља представке није имала приступ од тада.

13. Подносиатељки представке је 20. октобра 2006. године враћена номинална вредност износа плаћеног према одлуци од 2. септембра 1996. године (видети став 9 у горњем тексту).

14. Подносиатеља представке је преминула 2. септембра 2007. године.

15. Четврти општински суд је 21. септембра 2007. године обуставио поступак док се чека на одређивање законских наследника подносиатеље представке.

16. Син подносиоце представке је 10. октобра 2008. године, као њен једини наследник, поднео захтев за наставак поступка.

17. Изгледа да од тада није било даљег развоја догађаја у овом предмету.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

А. Закон о извршном поступку (објављен у Службеном листу Савезне Републике Југославије, бр. 28/00, 73/00 и 71/01)

18. Члан 4. предвиђа да се извршни поступак спроводи са посебном хитношћу.

19. Чл. 147. до 160. утврђују детаље у вези са јавном продајом некретнина.

Б. Закон о наслеђивању (објављен у Службеном гласнику Републике Србије, бр. 46/95 и 101/03)

20. Члан 212. став 1. предвиђа да се заоставштина преминулог преноси *ex lege* на законске наследнике у тренутку смрти.

ПРАВО

I. СМРТ ПОДНОСИТЕЉКЕ ПРЕДСТАВКЕ

21. Подносиоце представке је преминула 2. јуна 2007. године.

22. Први општински суд у Београду је 20. марта 2008. године прогласио сина подносиоце представке, г. Војка Мишковића, за њеног јединог законског наследника.

23. Господин Мишковић је 23. априла 2009. године обавестио Суд да он жели да настави са поступком који је покренула његова мајка.

24. С обзиром на релевантно домаће законодавство (видети став 20 у горњем тексту), као и на чињеницу да он има „очигледан имовински интерес“ у извршном поступку у питању, Суд сматра, без прејудицирања других прелиминарних примедби Владе, да г. Мишковић има основ да поступак настави уместо мајке (видети, *mutatis mutandis*, *Марчић и други подносиоци представке против Србије*, број 17556/05, ст. 35 – 40, 30. октобра 2007. године).

25. Према томе, сам г. Мишковић ће бити подносилац представке у даљем тексту.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1

26. Према члану 1. Протокола број 1., подносилац представке се жалио због неизвршења правоснажне одлуке Четвртог општинског

суда од 30. марта 1987. године.

27. Члан 1. Протокола број 1 гласи како следи:

“Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.”

А. Допуштеност

28. Влада је ставила разне примедбе на допуштеност овог питања. Међутим, Суд је одбацио сличне примедбе у многим претходним случајевима (видети, на пример, *Предузеће ЕВТ против Србије*, број 3102/05, ст. 39 – 42, 21. јун 2007. године). Он не налази посебне околности у предметном случају које би захтевале да одступи од овакве судске праксе. Због тога он представку проглашава допуштеном.

Б. Основаност

29. Подносилац представке је поново потврдио да су његова имовинска права повређена, док је Влада остала при ставу да није било повреде члана 1. Протокола број 1.

30. Суд је често налазио да, у контексту члана 1. Протокола број 1, позитивне обавезе Држава могу захтевати предузимање мера када су неопходне ради заштите права на имовину, посебно када постоји директна веза између мера које подносилац представке може законито очекивати да ће их органи предузети и делотворног уживања његове имовине (видети, *Бурдов против Русије*, број 59498/00, ст. 39 – 42., ЕЦХР 2000-III).

31. Према томе, Држава је одговорна да употреби сва правна средства која има на располагању како би се извршила правоснажна судска одлука, упркос чињеници да је она донета против приватног лица, као и да обезбеди потпуно поштовање свих релевантних домаћих

поступака (видети, *mutatis mutandis*, *Марчић и други подносиоци представке против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 56.).

32. Када се вратимо на предметни случај, Суд прво примећује да се непрекидна неспособност домаћих органа да предметни стан продају јавном продајом своди на мешање у имовинска права подносиоца представке. Друго, одлука о којој је реч постала је правоснажна 16. новембра 1987. године, а њено извршење је наложено 18. маја 1990. године. Треће, Протокол број 1 је ступио на снагу у односу на Србију 3. марта 2004. године, што значи да је предметно неизвршење у надлежности Суда *ratione temporis* у периоду од пет година и осам месеци, а неких четрнаест година је већ протекло пре тог датума. Најзад, све указује на то да је јавну продају требало одмах обавити.

33. С обзиром на горе наведено, Суд сматра да српски органи нису испунили своју позитивну обавезу, у смислу члана 1. Протокола број 1 да изврше одлуку од 30. марта 1987. године. Према томе, дошло је до повреде наведене одредбе.

III. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 13. КОНВЕНЦИЈЕ

34. Подносилац представке се даље жалио, према члану 13. Конвенције, да није имао средства да убрза поступак у питању нити да добије накнаду због одуговлачења у прошлости.

35. Члан 13. гласи како следи:

“Свако коме су повређена права и слободе предвиђене у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира јесу ли повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.”

36. Суд примећује да ова притужба није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3 Конвенције и да се не може прогласити недопуштеном ни по ком другом основу. Притужба се, према томе, мора прогласити допуштеном.

37. С обзиром на ставове у вези са чланом 1. Протокола број 1 и претходне пресуде по овом питању (видети, *mutatis mutandis*, *Цветковић против Србије*, број 17271/04, став 59., 10. јун 2008. године), Суд сматра да у релеватном тренутку заиста није било делотворног правног средства према домаћем праву за притужбу подносиоца представке због предметног неизвршења. Према томе, дошло је до повреде члана 13. Конвенције у вези са чланом 1. Протокола број 1.

IV. ОСТАЛЕ НАВОДНЕ ПОВРЕДЕ

38. Према члану 6. став 1 Конвенције, подносиатељка представке се, такође, жалила на одлуку Врховног суда од 3.марта 2004.године.

39. Суд примећује да је ова одлука достављена подносиатељки представке до 12. јануара 2005.године, док је сама представка поднета 12. септембра 2005. године, више од шест месеци после тог датума. Произлази да је ова притужба поднета ван рока, па се, према томе, мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 1 и 4 Конвенције.

40. Најзад, према члану 6. став 1 Конвенције, подносиатељка представке се опет жалила због неизвршења одлуке Четвртог општинског суда од 30.марта 1987. године.

41. Имајући у виду свој став у вези са чланом 1.Протокола број 1 у горњем тексту, Суд проглашава идентичну притужбу подносиатељке представке према члану 6. став 1 допуштеном, али не налази неопходним да посебно разматра њену основаност према овој одредби (видети, *mutatis mutandis*, *Davidescu против Румуније*, број 2252/02, став 57, 16. новембар 2006. године).

V. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

42. Члан 41. Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета

43. Подносиатељка представке је тражио укупно 147,350 евра на име претрпљене материјалне и нематеријалне штете.

44. Влада је оспорила овај захтев.

45. Суд не уочава никакву узрочну везу између утврђене повреде и наводне материјалне штете. Он, стога, одбија овај захтев.

46. Међутим, Суд сматра да је подносиатељка представке претрпео извесну нематеријалну штету као последицу неизвршења у питању. Према томе, узимајући у обзир околности предмета и процењујући на правичној основи, Суд подносиоцу представке додељује 1.800 евра по овом основу.

47. Даље се мора приметити да пресуда којом Суд нађе повреду Конвенцију или Протокола уз њу намеће Туженој држави законску обавезу не само да плати износе досуђене на основу правичног задовољења већ и да изабере, под надзором Комитета министара, опште и/или, према случају, појединачне мере које ће усвојити у

домаћем правном поретку како би утврђена повреда била окончана (видети *Apostol против Грузије*, број 40765/02, став 71., ЕЦХР 2000).

48. С обзиром на свој став у предметном случају, Суд сматра да Тужена држава мора осигурати, одговарајућим средствима, извршење правоснажне одлуке Четвртог општинског суда од 30. марта 1987. године (видети, међу многим другим ауторитетима, *Марчић и други подносиоци представке против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 65).

Б. Трошкови

49. Подносилац представке је тражио 41.092 евра на име трошкова пред домаћим судовима као и 2,000 евра на име трошкова у поступку пред Судом.

50. Влада је оспорила овај захтев.

51. Према пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они стварно и неопходно настали и да су оправдани у погледу износа. У предметном случају, на основу докумената које поседује и горе наведених критеријума, Суд одбија захтев за накнаду трошкова у домаћим поступцима, али сматра да је оправдано да му се додели износ од 600 евра за поступак пред Судом.

В. Затезна камата

52. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* притужбу због неизвршења правоснажне домаће одлуке допуштеном, а преостали део представке недопуштеним;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1;
3. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 13. Конвенције у вези са чланом 1. Протокола број 1;
4. *Утврђује* да није неопходно да се посебно разматра притужба на неизвршење према члану 6. став 1. Конвенције;
5. *Утврђује*
(а) да Тужена држава треба да обезбеди, одговарајућим средствима, у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2 Конвенције, извршење правоснажне одлуке Четвртог општинског суда од 30. марта 1987. године;

(б) да Тужена држава исплати подносиоцу представке, у року од иста три месеца, следеће износе:

(i) 1.800 евра (једна хиљада осам стотина евра), плус сваки порез који се може платити, на име претрпљене нематеријалне штете, и

(ii) 600 евра (шест стотина евра), плус сваки порез који подносилац представке може платити на име трошкова;

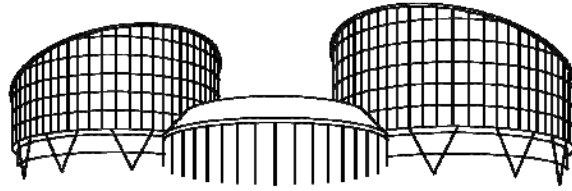
(в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведени износ по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена;

б. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 24. новембра 2009. године, према Правилу 77 ставови 2 и 3 Пословника Суда.

Sally Dollé,
TULKENS,
Секретара одељења
Председник

F.

**EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME**

1959 · 50 · 2009

SECOND SECTION

CASE OF MILICA POPOVIĆ v. SERBIA

(Application no. 33888/05)

JUDGMENT

STRASBOURG

24 November 2009

This judgment will become final in the circumstances set out in Article 44 § 2 of the Convention. It may be subject to editorial revision.

In the case of Popović v. Serbia,

The European Court of Human Rights (Second Section), sitting as a Chamber composed of:

Françoise Tulkens, *President*,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *judges*,

and Sally Dollé, *Section Registrar*,

Having deliberated in private on 3 November,

Delivers the following judgment, which was adopted on that date:

PROCEDURE

1. The case originated in an application (no. 33888/05) against the State Union of Serbia and Montenegro, lodged with the Court, under Article 34 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (“the Convention”), by a Serbian national, Ms Milica Popović (“the applicant”), on 12 September 2005.

2. As of 3 June 2006, following the Montenegrin declaration of independence, Serbia remained the sole respondent in the proceedings before the Court.

3. The applicant was represented by Mr S. Stojanović, a lawyer practicing in Belgrade. The Serbian Government (“the Government”) were represented by their Agent, Mr S. Carić.

4. On 13 July 2006 the President of the Second Section decided to give notice of the application to the Government. Applying Article 29 § 3 of the Convention, it was also decided to examine the merits of the application at the same time as its admissibility.

THE FACTS

I. THE CIRCUMSTANCES OF THE CASE

5. On 23 October 1984 the Second Municipal Court (*Drugi opštinski sud*) in Belgrade issued a judgment stating, *inter alia*, that the applicant was the owner of 36% of a flat and a garage located in Belgrade. The remaining 64% was determined to be the property of D.S., the applicant's former partner. On 25 June 1985 this judgment became final.

6. In a separate set of proceedings, on 30 March 1987, the Fourth Municipal Court (*Četvrti opštinski sud*) in Belgrade ruled that the physical division of the said real estate was impossible, that a public auction should be held instead, and that the proceeds thereof should be divided among the former partners accordingly.

7. On 16 November 1987 this decision became final.

8. On 18 May 1990 the Fourth Municipal Court in Belgrade (hereinafter “the enforcement court”) accepted the applicant's request and ordered the enforcement of the above decision dated 30 March 1987.

9. At the hearing held on 2 September 1996 the applicant offered to buy the 64% of the flat in question owned by D.S. and thereby become its sole owner. On the same date the enforcement court accepted this offer, “awarded” the flat (“*dosudio nepokretnosi*”) to the applicant and set the price at 25,126.22 Dinars. D.S. subsequently filed an appeal against this decision.

10. Following a remittal, on 26 April 2002 the District Court upheld the decision of the enforcement court and it thereby became final.

11. On 3 March 2004 the Supreme Court accepted the request for the protection of legality (*zahtev za zaštitu zakonitosti*) filed by the Chief Public Prosecutor personally. It quashed the lower courts' decisions and remitted the case to the enforcement court for reconsideration. It would appear that the Supreme Court's decision was served on the applicant by 12 January 2005.

12. Following their separation in 1978, D.S. retained sole possession of the flat in question while the applicant appears to have had no access since then.

13. On 20 October 2006 the applicant was given back the nominal value of the amount paid pursuant to the decision of 2 September 1996 (see paragraph 9 above).

14. On 2 September 2007 the applicant died.

15. On 21 September 2007 the Fourth Municipal Court suspended the proceedings pending the determination of the applicant's legal heirs.

16. On 10 October 2008 the applicant's son, as her only legal heir, requested the continuation of the proceedings.

17. It would appear that there have been no further developments in the case since then.

II. RELEVANT DOMESTIC LAW

A. Enforcement Procedure Act (*Zakon o izvršnom postupku*; Official Gazette of Federal Republic of Yugoslavia nos. 28/00, 73/00 and 71/01)

18. Article 4 provides that enforcement proceedings are to be conducted with particular urgency.

19. Articles 147-160 set out the details as regards the auctioning of real estate.

B. Inheritance Act 1995 (*Zakon o nasleđivanju*, published in the Official Gazette of the Republic of Serbia nos. 46/95 and 101/03)

20. Article 212 § 1 provides that the deceased's estate shall be transferred *ex lege* to the legal heirs at the moment of death.

THE LAW

I. THE APPLICANT'S DEATH

21. On 2 June 2007 the applicant died.

22. On 20 March 2008 the First Municipal Court (*Prvi opštinski sud*) in Belgrade declared the applicant's son, Mr Vojko Mišković, to be her sole legal heir.

23. On 23 April 2009 Mr Mišković informed the Court that he wished to maintain the proceedings lodged by his mother.

24. Given the relevant domestic legislation (see paragraph 20 above), as well as the fact that he has a “definite pecuniary interest” in the enforcement proceedings at issue, the Court finds, without prejudice to the Government's other preliminary objections, that Mr Mišković has standing to proceed in his mother's stead (see, *mutatis mutandis*, *Marčić and Others v. Serbia*, no. 17556/05, § 35-40, 30 October 2007).

25. Mr Mišković shall, therefore, himself be referred to as “the applicant” hereinafter.

II. ALLEGED VIOLATION OF ARTICLE 1 OF PROTOCOL No. 1

26. Under Article 1 of Protocol No. 1, the applicant complained about the non-execution of the Fourth Municipal Court's final decision of 30 March 1987.

27. Article 1 of Protocol No. 1 reads as follows:

“Every natural or legal person is entitled to the peaceful enjoyment of his [or her] possessions. No one shall be deprived of his [or her] possessions except in the public interest and subject to the conditions provided for by law and by the general principles of international law.

The preceding provisions shall not, however, in any way impair the right of a State to enforce such laws as it deems necessary to control the use of property in accordance with the general interest or to secure the payment of taxes or other contributions or penalties.”

A. Admissibility

28. The Government raised various objections to the admissibility of this matter. However, the Court has rejected similar objections in many previous cases (see, for example, *EVT Company v. Serbia*, no. 3102/05, §§ 39-42, 21 June 2007). It finds no particular circumstances in the instant case which would require a departure from this jurisprudence. It therefore declares the application admissible.

B. Merits

29. The applicant reaffirmed that his property rights had been violated while the Government maintained that there had been no violation of Article 1 of Protocol No. 1.

30. The Court has frequently found that, in the context of Article 1 of Protocol No. 1, the States' positive obligations may require that measures be taken where necessary to protect the right of property, particularly where there is a direct link between the measures which an applicant may legitimately expect the authorities to undertake and the effective enjoyment of his or her possessions (see, for example, *Burdov v. Russia*, no. 59498/00, §§ 39-42, ECHR 2002-III).

31. It is thus the State's responsibility to make use of all available legal means at its disposal in order to enforce a final court decision, notwithstanding the fact that it has been issued against a private party, as well as to make sure that all relevant domestic procedures are duly complied with (see, *mutatis mutandis*, *Marčić and Others v. Serbia*, cited above, § 56).

32. Turning to the present case, the Court first notes that the ongoing inability of the domestic authorities to auction the flat in question amounts to an interference with the applicant's property rights. Secondly, the decision at issue had become final by 16 November 1987, and its enforcement had been ordered on 18 May 1990. Thirdly, Protocol No. 1 had entered into force in respect of Serbia on 3 March 2004, meaning that the non-enforcement at issue has been within the Court's competence *ratione temporis* for a period of five years and eight months, some fourteen years having already elapsed before that date. Lastly, there is nothing to suggest that the auction should have been anything but straightforward.

33. In view of the foregoing, the Court finds that the Serbian authorities have failed to fulfil their positive obligation, within the meaning of Article 1 of Protocol No. 1, to enforce the decision of 30 March 1987. There has, accordingly, been a violation of the said provision.

III. ALLEGED VIOLATION OF ARTICLE 13 OF THE CONVENTION

34. The applicant further complained, under Article 13 of the Convention, that he has had no means to expedite the proceedings in question or obtain compensation for the past delay.

35. Article 13 reads as follows:

“Everyone whose rights and freedoms as set forth in [the] Convention are violated shall have an effective remedy before a national authority notwithstanding that the violation has been committed by persons acting in an official capacity.”

36. The Court notes that this complaint is not manifestly ill-founded within the meaning of Article 35 § 3 of the Convention and that it cannot be declared inadmissible on any other ground. The complaint must therefore be declared admissible.

37. Having regard to its findings in respect of Article 1 of Protocol No. 1 and its prior judgments on the issue (see, *mutatis mutandis*, *Cvetković v. Serbia*, no. 17271/04, § 59, 10 June 2008), the Court considers that, at the relevant time, there was indeed no effective remedy under domestic law for the applicant's complaint about the non-enforcement in question. There has, accordingly, been a violation of Article 13 of the Convention taken together with Article 1 of Protocol No. 1.

IV. OTHER ALLEGED VIOLATIONS

38. Under Article 6 § 1 of the Convention, the applicant also complained about the Supreme Court's decision of 3 March 2004.

39. The Court observes that this decision was served on the applicant by 12 January 2005 while the application itself was introduced on 12 September 2005, more than six months later. It follows that this complaint has been lodged out of time, and must therefore be rejected in accordance with Article 35 §§ 1 and 4 of the Convention.

40. Finally, under Article 6 § 1 of the Convention, the applicant, again, complained about the non-enforcement of the Fourth Municipal Court's decision of 30 March 1987.

41. Having regard to its finding in respect of Article 1 of Protocol No. 1 above, the Court declares the applicant's identical complaint made under Article 6 § 1 admissible, but does not find it necessary to examine it separately on the merits under this provision (see, *mutatis mutandis*, *Davidescu v. Romania*, no. 2252/02, § 57, 16 November 2006).

IV. APPLICATION OF ARTICLE 41 OF THE CONVENTION

42. Article 41 of the Convention provides:

“If the Court finds that there has been a violation of the Convention or the Protocols thereto, and if the internal law of the High Contracting Party concerned allows only partial reparation to be made, the Court shall, if necessary, afford just satisfaction to the injured party.”

A. Damage

43. The applicant claimed a total of 147,350 Euros (EUR) in respect of the pecuniary and the non-pecuniary damage suffered.

44. The Government contested these claims.

45. The Court does not discern any causal link between the violation found and the pecuniary damage alleged; it therefore rejects this claim.

46. However, the Court considers that the applicant must have suffered some non-pecuniary damage as a result of the non-enforcement at issue. Accordingly, taking into account the circumstances of the case and making its assessment on an equitable basis, the Court awards the applicant EUR 1,800 under this head.

47. It must, further, be noted that a judgment in which the Court finds a violation of the Convention or of its Protocols imposes on the respondent State a legal obligation not just to pay those concerned the sums awarded by way of just satisfaction, but also to choose, subject to supervision by the Committee of Ministers, the general and/or, if appropriate, individual measures to be adopted in its domestic legal order to put an end to the violation found (see *Apostol v. Georgia*, no. 40765/02, § 71, ECHR 2006).

48. Having regard to its finding in the instant case, the Court considers that the respondent State must secure, by appropriate means, the enforcement of the Fourth Municipal Court's final decision of 30 March 1987 (see, among many other authorities, *Marčić and Others v. Serbia*, cited above, § 65).

B. Costs and expenses

49. The applicant claimed EUR 41,092 for the costs and expenses incurred before the domestic courts and EUR 2,000 for those incurred before the Court.

50. The Government contested these claims.

51. According to the Court's case-law, an applicant is entitled to the reimbursement of costs and expenses only in so far as it has been shown that these have been actually and necessarily incurred and were reasonable as to their quantum. In the present case, regard being had to the documents in its possession and the above criteria, the Court rejects the

claim for costs and expenses in the domestic proceedings but considers it reasonable to award the sum of EUR 600 for the proceedings before the Court.

C. Default interest

52. The Court considers it appropriate that the default interest should be based on the marginal lending rate of the European Central Bank, to which should be added three percentage points.

FOR THESE REASONS, THE COURT UNANIMOUSLY

1. *Declares* the complaint concerning the non-enforcement of the final domestic decision admissible and the remainder of the application inadmissible;
2. *Holds* that there has been a violation of Article 1 of Protocol No. 1;
3. *Holds* that there has been a violation of Article 13 of the Convention taken together with Article 1 of Protocol No. 1;
4. *Holds* that it is not necessary to examine separately the non-enforcement complaint under Article 6 § 1 of the Convention;
5. *Holds*
  - (a) that the respondent State shall ensure, by appropriate means, within three months from the date on which this judgment becomes final, in accordance with Article 44 § 2 of the Convention, the enforcement of the Fourth Municipal Court's final decision of 30 March 1987;
  - (b) that the respondent State is to pay the applicant, within the same three month period, the following sums:
    - (i) EUR 1,800 (one thousand eight hundred euros), plus any tax that may be chargeable, for the non-pecuniary damage suffered, and
    - (ii) EUR 600 (six hundred euros), plus any tax that may be chargeable to the applicant for costs and expenses;
  - (c) that from the expiry of the above-mentioned three months until settlement simple interest shall be payable on the above amounts at a rate equal to the marginal lending rate of the European Central Bank during the default period plus three percentage points;
6. *Dismisses* the remainder of the applicant's claim for just satisfaction.

Done in English, and notified in writing on 24 November 2009, pursuant to Rule 77 §§ 2 and 3 of the Rules of Court.

Sally DOLLÉ
Registrar

Françoise TULKENS
President“